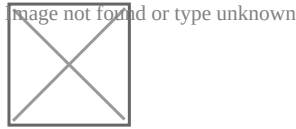

Άγιος Νικόλαος Πλανάς, ο απλούς εργάτης του Ευαγγελίου (αρχιμ. Χρυσόστομος Παπαδάκης, Ιεροκήρυκας Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1LBBCy6>

Τέταρτο γνώρισμα ήταν η δοξολογική υπομονή κατά το μαρτύριο του αίματος η στις θλίψεις, είτε αυτές προέρχονταν από το διάβολο ως άμεσες η έμμεσες μέσω ανθρώπων επιθέσεις, είτε από πολυχρόνιες βασανιστικές αρρώστιες.

Ο σύγχρονός μας άγιος Λουκάς Επίσκοπος Συμφερουπόλεως ο ιατρός και θαυματουργός που διώχθηκε τόσο σκληρά από το αθεϊκό καθεστώς, έφθασε στο σημείο να γράφει· ``αγάπησα το μαρτύριο, το οποίο καθαρίζει τόσο παράξενα την ψυχή``. Ο Άγιος Πορφύριος που τόσο υπέφερε από τις ασθένειές του, έλεγε· ``ποτέ δεν παρακάλεσα τον Κύριο να μου πάρει τις αρρώστιες μου. Ντρέπομαι να του το ζητήσω``. Τέτοια πνευματική αρχοντιά είχε, που μέσα στον πόνο ήταν ευτυχής και δόξαζε τον Θεό. Και ο Άγιος Παΐσιος είχε πει το συγκλονιστικό, ότι ``ο Θεός κρέμασε τη σωτηρία των ανθρώπων στην υπομονή``. Προς το τέλος δε της ζωής του, υποφέροντας τους φρικτούς πόνους της ανίατης αρρώστιας είπε· ``την ωφέλεια που είδα από την αρρώστια μου, δεν την είδα τόσα χρόνια από την άσκηση``. Και πριν από αυτούς, ο τιμώμενος Άγιός μας είπε εξομολογητικά σε θυγατέρα του πνευματική· ``Εγώ παιδί μου, με την υπομονή τα έβγαλα πέρα τα τόσα σκάνταλα που μου παρουσιαζόντουσαν``.

Πατέρες και αδελφοί,

Αυτά τα βασικά γνωρίσματα μιάς αγίας ζωής, τα είχε πληθωρικά ο Άγιος Νικόλαος ο Πλανάς, αλλά και πολλά άλλα, ιδιαίτερα, λόγω του τρόπου του προσωπικού του αγώνος και της ιερατικής του ιδιότητας. Ως προς το πρώτο βασικό γνώρισμα· δεν επέτρεπε στον εαυτό του να ξεφύγει από την ακρίβεια της τηρήσεως του ευαγγελικού νόμου.

Αν και ήταν ολιγογράμματος σε βαθμό μάλιστα να κάνει κωμικά λάθη κατά την

ανάγνωση του Ευαγγελίου όπως γράφει ο πολύς Παπαδιαμάντης, ο οποίος και έψαλλε κατά τις αγρυπνίες του στον Άγιο Ελισσαίο, μελετούσε την Αγία Γραφή μαζί με πνευματικά του παιδιά, κατά το γραφικό ``ο νόμος σου μελέτη μου εστι``. Σώζεται μάλιστα και σχετική φωτογραφία. Και πρέπει να τονιστεί, ότι το ολιγογράμματο δεν του στάθηκε εμπόδιο, διότι ο φωτισμός του Αγίου Πνεύματος είναι αυτός που ενεργεί στο να κάνει θεολόγους και ψαράδες όπως τους Αποστόλους. Αυτό που συνέβη σ' αυτούς μετά την Ανάσταση, δηλαδή το, ``τότε διήνοιξεν αυτών τον νουν του συνιέναι τας γραφάς``, συμβαίνει ανά τους αιώνες ως σημείον από Θεού για όσους τον αγαπούν και επιζητούν να ξέρουν, ``τι το θέλημα του Θεού``. Ο παπά Νικόλας δεν εκήρυττε ποτέ. Άλλωστε είχε και κάποιο φυσικό ελάττωμα στην άρθρωση του λόγου. Έτσι ήταν και ο Μωυσής, αλλ' αυτόν επέλεξε ο Θεός για τη μεγάλη αποστολή της Εξόδου και σ' αυτόν παρέδωσε το Νόμο στο Σινά. Αυτός υπήρξε θεόπτης.

Δεν εκήρυττε, λοιπόν ποτέ, αλλά ήταν ο ίδιος ένα διαρκές κήρυγμα και μάλιστα καρποφόρο. Αυτό το πρακτικό κήρυγμα, δηλαδή η ζωή του, έμεινε. Και έμεινε, επειδή ήταν αγία ζωή-κήρυγμα, και ως συνοδευόμενο από τη χάρη του Θεού κήρυγμα, στόχευε κατ' ευθείαν στις καρδιές τις οποίες και ανάπαυε και ενέπνεε.

Ως προς το δεύτερο γνώρισμα της θεληματικής εκ του κόσμου ξενιτείας, ήταν πασίδηλο και πασιφανές με βάση τις γραπτές μαρτυρίες για τον βίο του. Ένας ξένος προς το κοσμικό φρόνημα άγιος ιερέυς, δεν μπορούσε παρά να είναι αδιάφορος προς τα υλικά αγαθά και μάλιστα τα χρήματα. Ακτήμων και

αφιλάργυρος, γι' αυτό και ελεήμων. Αλλά αδιάφορος και προς την κατηγορία και προς τον έπαινο, διότι ο νους του, η καρδιά του ήταν στον ουρανό.

Ως προς το εκκλησιαστικό του φρόνημα, απόδειξη ήταν η μετ' άκρας ταπεινοφροσύνης υπακοή του στην Εκκλησία, ακόμη και όταν η διοίκησή της τον αδικούσε. Μα περισσότερο η στάση του κατά το ημερολογιακό ζήτημα. Δεν παρασύρθηκε από μη κατ' επίγνωσιν ζήλο.

Ως προς το τέταρτο γνώρισμα, δηλαδή τη δοξολογική υπομονή στις όποιες θλίψεις, διέπρεψε με ειρήνη και ανεξικακία.

[Συνεχίζεται]